

פחד דוד

פרשת
וישלה
י"ד כסלו
תשע"ה
744

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 16:00 | 16:14 | 16:03 | 16:18

מוצאי שבת 17:15 | 17:16 | 17:14 | 17:18

רבינו תם 17:52 | 17:48 | 17:49 | 17:18

משכיל לדוד

התורה מביאה שפע וברכה לעולם

אפילו לוותר על הזכות להיות נכד לצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, העיקר שאוכל לשבת וללמוד כל הזמן בבית המדרש. אמנם מה אעשה שכך הורו לי רבותי שזה התפקיד שלי, וכל אחד והתיקון שלשמו הוא נשלח לעולם, ועל כל פנים צריך לדעת ולהבין את הזכות והחובה שיש בלימוד התורה. וכמו שאמר רב יוסף "אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא" (פסחים סח, ב), והפירוש הוא, שלולא התורה הוא היה יכול להיות עוד יוסף מהרחוב, אבל התורה הקדושה הפכה אותו לאדם אחר - לרב יוסף, וזה הכוח של התורה הקדושה, וכשאדם מבין משהו מן התורה הקדושה הוא צריך לשמוח שמחה גדולה.

וזה מה שהדריך אותנו יעקב אבינו, שצריך להתנתק אפילו מהדוד ומהסבא, מכל אלו שלוחמים ומפריעים לתורה הקדושה, וזה המסר שיעקב שלח לעשו, שהוא למד תורה וחזר על תלמודו מאה ואחת פעמים, ושמר על תרי"ג מצוות ומאה ברכות, וכששמע זאת עשו הביא עימו ארבע מאות איש, מכיוון שידע שבזה צריך להלחם בעזות ובכל הכוח.

התורה מספרת שכשעשו נפגש עם יעקב הוא נשק לו כדכתיב "וישקהו". ונחלקו (ב"ר עח, ט) אם הוא רצה לנשוק אותו ונשברו שיניו, או שנכמרו רחמיו ונשק אותו מתוך אהבה וקירבה. כאשר עשו השלים ונכנע ליעקב ביקש ללכת לפניו ואף כאן יעקב אמר לו "ואני אתנהלה לאיטי" (בראשית לג, יד), שאין פניו להיות עמו ולגור אתו, וכתוב "ויעקב נסע סוכתה" (שם יז), יעקב נפנה לדרכו ולא הלך להתיישב עם עשו בשעיר, הוא נפרד והתנתק ממנו כדי לא להיות מושפע ממנו.

ורמז יש בדברי יעקב "ואנוכי אתנהלה לאיטי" שאנו צריכים לעסוק בתורה לאט ולחזור עליה הרבה פעמים, וזה מה שצריך להעסיק את ראשו של האדם. יעקב רצה בזה לנסות את עשו "ואני אתנהלה לאיטי", אני לא עושה מצווה וגומר וממשיך לדבר אחר שאינו קשור למצוה ח"ו, אלא עסוק בזה כל הזמן, וזאת עשו לא רצה והלך לדרכו שעירה שזה מלשון רשעות, המשך להיות דבוק רק ברשעות רחמנא ליצלן.

הרחק משכן רע

אנו אומרים בתפילה "שתצילנו משכן רע ומחבר רע" וכמו שאמר התנא באבות (פ"א מ"ז) "הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע", ונתבאר בזה שיעקב עשה ברית עם לבן וכן עם עשו על מנת להתרחק מאנשים רעים, וצריך להזהר בזה מאוד בזמננו ששבים אנשים בתשובה והמשפחה שלהם טרם שבה, והם מגיעים אליהם ומתרועעים עמם, ובדרך כלל יש לאנשים שהם לא שומרי תורה ומצוות מכשירים טמאים בבית, וזה יכול להשפיע רחמנא ליצלן לרעה, וכל הסגנון והשפה שלהם אינם טובים. וצריכים ללמוד מיעקב לעשות ברית שלום של ניתוק, וכמו שעשה אצל עשו בעורמה ובחכמה, כך צריך להזהר על דבר זה מאוד, להתרחק מהרעים. ואפילו אם זה סבא או דוד, כמו שעשה יעקב אבינו, שהשכיר לנו את הדרך אשר נלך בה.

וישלה יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום". (בראשית לב, ד)

נחלקו בחז"ל (ב"ר עה, ד) אם מלאכים ממש או שליחים, על כל פנים הוא שולח להודיע לעשו "עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי". ומה בא לומר לו בזה? כנראה בא לומר לו שזו הדרך שלו ואפילו עם לבן לא התחבר ולא למד ממנו, אלא פרש הימנו ותמיד היה דבוק בתרי"ג מצוות, ורצה להודיע לו שזו דרכו ואפילו מאחים הוא מתנתק בשביל לקיים המצוות.

"עם לבן גרתי" סופי תיבות בגימטריא מאה, ללמדנו שיעקב אבינו ע"ה שמר על אמירת מאה ברכות בכל יום. ועוד רמז יש בזה, עם הכולל עולה כמנין מאה ואחת, ללמדנו שחזר על תלמודו מאה ואחת פעמים ולכן הוא לא שכח את תלמודו. יעקב בא להודיע לעשו שהוא מגיע עם משפחתו לארץ כנען ולכן על עשו להחליט, או לחיות כיהודי ולשוב בתשובה, או להתנתק כליל ממנו. מכאן שיש להזהר ולהתרחק מאדם רע.

וזהו מוסר עצום, שרצה יעקב לעשות מעשים שהם בבחינת סימן לבנים, ורצה להראות איך יש להתנהג וכיצד לשמור על הגחלת של עם ישראל שלא תכבה, שאפילו בזמן של קשיים ומשברים, צריך לדעת לא להתייחס לפיתוי של "נהיה ככל הגויים בית ישראל" אלא אדרבה, צריך להבדיל ולשים גל-עד בינינו לבין הגויים, על מנת שהגחלת של עם ישראל תמשיך לבעור.

ראיתי מובא שמרן הרב שך זצ"ל אמר דבר נפלא. אנשים חושבים שהם עושים טובה בכך שלומדים את התורה הקדושה, אולם אינם מבינים שהלימוד הוא כבוד בשבילם. ואמר, שכשמתבוננים על כל המקומות שהיהודים הגיעו אליהם במשך הדורות רואים שהם גידלו אותם ובזכות התורה הקדושה המקומות התפתחו ונהיו מעצמות. כדוגמא ניתן להביא את אמריקה שכשהיהודים הגיעו והשתקעו בה היא הפכה לאימפריה, והיום גם ברוסיה יש ישיבות, כוללים ומקוואות, ואפילו באלסקה ובסין הרחוקה קול התורה נשמע.

וכן לפני שלושים שנה כל מה שהיה בליאון שבצרפת זה בית ספר אחד של יהודים עם שישים ילדים, שני קצבים ומקווה אחד וכמעט לא היו עשירים שם, והיום בלי עין הרע היהדות משגשגת ופורחת, יש עשרות קצבים, עשרה מקוואות, בתי ספר, ישיבות, כוללים והתעוררות גדולה. כמו כן יש שם עושר והצלחה כלכלית והכל בזכות התורה הקדושה המביאה ברכה ושפע לכל הסיביבה.

וכך גם על כל לומד ולומד לדעת שכשהוא לומד בהתמדה ולשמה בלי קנאה ומידות רעות, לא רק שהוא זוכה לברכה והצלחה, אלא בנוסף הוא משפיע על כל הסיביבה שלו, וכך גם אם היו יודעים אנשים מה התורה גורמת ולא רק לעצמם, היו מבינים שזה הכבוד האמיתי ואין כבוד אלא תורה, והלוואי שאחד ייקח את השם שלי ויטפל בכל מה שאני נצרך להתעסק כל הזמן, או אז אוכל לשבת בשקט וללמוד את התורה הקדושה. ובאמונה שלמה הייתי מוכן

הילולא דצדיקיא

- טו - רבי יהודה הנשיא
- יז - רבי יוסף יוזל הורביץ
- יח - רבינו אברהם בן הרמב"ם
- יח - רבי ברוך ממזיבז
- יט - רבי דב בער המגיד ממעזריטש
- כ - רבי צבי פסח פראנק ראב"ד ירושלים
- כ - רבי ברוך מנדל מוזיניץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"חזון עובדיה". (עובדיה א')

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על שנאתו המתמדת של עשו ליעקב, כפי המתואר בהרחבה בפרשתנו כאשר עשו בא עם ארבע מאות איש בכדי להרע ליעקב.

"מחמס אחיך יעקב תכסך בושה ונכרת לעולם".

(עובדיה א. א')

משל לשני אחים; האחד היה איש תם וישר דרך, והשני היה בן שובב איש בליעל - ידו בכל ויד כל בו. וזה הבליעל דרכו להציק ולמרר את חיי האח.

ביום אחד הגיע הבן השובב אל אביו, כולו פצוע וזב דם, ובפיו טענות על אחיו שהיכה אותו ופצעו בכל חלקי גופו.

כשמע האב את דברי בנו, קצף עליו ובחמת זעם היכה אותו מכות רבות ונאמנות. מנה אחת אפים.

כשראו זאת חבריו, התפלאו ושאלו אותו; לא די לך שלא הענשת את בנך שהכה אותך, אלא אף הוספת מכה על מכה בחמת זעם לבנך המוכה?

השיב להם האב; אם הגענו למצב כזה שהאח התמים והעניו, זה שמעולם לא הרים ידו לרעה על שום אדם בעולם, היכה בפעם את אחיו במכות נמרצות, אני מבין מכך שהאח השובב כל כך הכעיס אותו ומרר את חייו עד שכבר פקעה סבלנותו של זה ולכן הוא היכה אותו. וזו הסיבה שגם אני היכתי אתו על מעשיו הבזויים.

הנמשל; אומר הנביא לעשיו, מזה שיעקב אבינו, איש תם וישר דרך, הוכרח לשנות את טבעו ולחמוס "מחמס אחיך יעקב - תכסך בושה". זו הבושה, שכל כך הצרת לו עד שהעברת אותו על דעתו וטבעו היפה, ולכן עונשך יהיה "ונכרת לעולם".

שנת הארץ

סיקול אבנים ופסולת:

הסרת אבנים או פסולת מהשורשים של הצמח - פעולה זו נחשבת לתולדת 'זורע', כיון שעל ידי כך הוא מסיע לצמח לצמוח.

משום כך, אסור לסקל אבנים מהגינה כדי להכין את הקרקע לזריעה, שהרי הגינה מיועדת לזריעה וסיקול האבנים מראה שכונתו לזרוע בגינה.

מותר לנקות את החצר מאבנים, אם הכוונה היא רק כדי לנקות את מראה החצר. אולם יש בזה משום מראית עין, שמא כונתו לזרוע במקום זה. לכן, מותר לאסוף רק את שכבת האבנים העליונה ולהניח את השכבה התחתונה. כמו כן, מותר לנקות פסולת בנין שנותרה בחצר לאחר הבנייה, אלא שאין לפנות את כל האבנים כדי שיהיה ניכר שאין הכוונה להכנת החצר לזריעה.

במסילה נעלה

פיו ולבו שווים

כך על כל יהודי ללמוד ממידת האמת שנצטיינו בה מאבותינו הקדושים, כל יהודי מחויב לדאוג שפיו וליבו יהיו שווים תמיד, ולא יאמר בפיו דבר אחד, ובליבו יחשוב אחרת, כי בכך הוא משקר את עצמו ואת זולתו.

שתי קושיות ואמת אחת

באחד הימים השתתפתי בדינר שנערך לטובת מוסד תורני, אשר אינו קשור למוסדותינו.

ברוך הוא וברוך שמו, על אף המצב הכלכלי הקשה בעולם על ידי המארגנים בסיעתא דשמיא לעשות פעלים לתורה ולהתרים את הציבור בסכומים יפים ומכובדים.

באותו דינר הופיע גם מרן הגאון רבי אהרון לייב שטיינמן שליט"א.

כפי שחונכתי מגיל קטן בכבודם של גדולי התורה ותלמידי החכמים - ניגשתי ונשקתי את ידו הקדושה. יהודי שעמד בסמוך אלינו וראה אותי מנשק את ידו של מרן שליט"א ניגש אלי לאחר מכן ושאל אותי שתי שאלות:

"יסביר לי כבוד הרב, מהי הסיבה לכך שנישקת את ידו של מרן שליט"א? וכן כיצד ייתכן שבשעה שמוסדותך נתונים במצב כלכלי קשה, אתה הולך ומסייע לאסוף כספים עבור מוסדות אחרים?"

השבתי לו בתשובה אחת לשתי השאלות:

"במקום שהאמת קיימת - יש להתחבר אליה ולהידבק בה. לכן כאשר אני נפגש עם תלמיד חכם גדול - אני מנשק את ידו, כי זו הדרך בה חונכנו במרוקו להתחבר לאמת.

זוהי גם סיבת ההשתתפות שלי בערב התרמה למוסד תורני שאינו מהמוסדות שבאחריותי - משום האמת המצויה בו. התורה היא האמת המקורית והנצחית ביותר, ומכיון שמוסד זה מרבה פעלים לתורה ולעבודת ה', על כן הרגשתי צורך להשתתף ולהתחבר למקום זה ולדבר האמת שבו".

באחת השנים שהיתי במקום מסוים בו עמד לרשותי חדר פרטי לצרכי האישיים. בעודי יושב בחדרי - שמעתי מבעד לדלת הסגורה קולות של שני בני אדם אשר שוחחו עליי, ובתוך שיחתם דיברו דברים רבים בגנותי.

כיון שלא רציתי לביישם נשארתי בחדרי ולא יצאתי ממנו וגם לא פתחתי את הדלת. אולם כדי שיפסיקו לחטוא בעוון לשון הרע חשבתי לגרום להם להבין שאדם נוסף נמצא בסביבתם, וכשיבינו שיש אדם נוסף בחדר הפנימי והם אינם יחידים במקום, ייתכן ויעלה בדעתם שאולי הוא שומע אותם - ואז ודאי יחדלו מלשוחח על אחרים. לפיכך הזזתי חפצים מפה לשם והשתדלתי להשמיע מעט רעש.

דקות מעטות לאחר מכן נכנס אחד האנשים אל חדרי, וכך יכולתי לצאת מהחדר שלא בהפתעה, ומבלי שיתביישו המדברים בגנותי. בצאתי, ברכתי את האדם השני לשלום ושאלתי לשלומו. אותו אדם השיב לי בידידות והראה לי פנים שוחקות, על אף שרגעים ספורים קודם לכן שמעתי אותו מדבר בגנותי.

"האם אתה אוהב אותי?" שאלתי אותו.

"בודאי", השיב הלה.

"הקשב אם כן לדבריך האחרונים אשר דיברת עלי", ביקשתי ממנו. ולאחר מכן הוכחתי אותו על מידת האמת החסרה אצלו. שהרי כיצד ייתכן הדבר שהוא אוהב אותי, ובו בזמן הוא מדבר עלי דיבורים רעים.

מידת האמת נלמדת מיעקב אבינו שנוהר מאד לבל יוציא דבר שאינו נכון מפיו, וכשקרא לעשיו אחיו בשם "אדון" - הוא התכוון לכך, וקרא לו כך בפניו ושלא בפניו. כמו כן השבטים ששנאו את יוסף - לא נהגו עימו ברמייה, שבפניו יחייכו אליו ומאחורי גבו ירצו להורגו, אלא כתוב שלא יכלו לדבר לו שלום, וזאת בפניו ושלא בפניו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לא להזיק ולא לבייש

אף שמותר לחשוש ללשון הרע שמא הוא אמת, אך אסור להאמין לכך, ולא לעשות לאותו אדם איזה מעשה, או נזק או ביוש מחמת אותו לשון הרע, וכן אסור לשונאו, אלא מותר רק לחשוש לדבר ולהזהר.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תינוקות של בית רבן ושאלותיהם

"על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך כי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה" (בראשית לב. לג)

שרו של עשו פגע בכף ירכו של יעקב אבינו, ודורשים חז"ל (זוהר ח"א קעא, א) שזהו רמז לכך שהמלאך רצה לפגוע בתמכי דרבנן, על מנת שעולם התורה לא יוכל לעמוד על רגליו. והנה ניתן להסביר על דרך הרמז שתמכי דרבנן אלו התלמידים אשר תומכים ומחזיקים את רבותיהם המלמדים אותם תורה.

וכל כך למה?

היות שבזה שהתלמיד שואל את רבו שאלה הוא גורם לו בכך לעיין ולחזור פעם נוספת על החומר הנלמד, ואותו עיון מחודש שבא כתוצאה משאלת התלמיד, גורם לרב לעלות ולהתעלות.

והרבה פעמים ארע שבני שאלו אותי שאלות שונות על הפרשה, ועל סמך אותם שאלות בניתי מערך של שיעור שלם. שהשאלה מעוררת את הצורך לחפש בכתובים תשובה הולמת על מנת שלא להשיב את פני השואל ריקם, וכאשר אדם פותח ספרי לימוד, הרי שעד מהרה הוא נסחף בלימוד התורה הקדושה, ויוצא שתורתו נזקפת לזה ששאלו את השאלה.

ועוד נראה, שכידוע 'אם אין גדיים אין תישיש', ועל כן רצה עשו לבטל את הקטנים מלימוד תורה, בכדי שלא יגדלו לתלמידי חכמים, שהעולם עומד על הבל פיהם של תינוקות של בית רבן. ובזה שהתינוקות יתבטלו מלימודם, אזי לא תהיה לעולם יכולת קיום. לכן שרו של עשו רצה לפגוע בתמכי דרבנן - אלו התלמידים המעוררים את רבותיהם בשאלות, ומכיוון ששאלות אלו מעצימות בהם את כוח התורה, רצה המלאך למנוע זאת על ידי פגיעה בקטנים שהם תמכי דרבנן. וילדים אלו נקראים ירך מפני שהם עדין קטנים ורכים.

ושרו של עשו פגע בגיד שהוא איבר קטן, רמז לתינוקות של בית רבן שהם קטנים בגילם, אך למרות כן בכוח התלמיד לחדד את החשיבה של רבו ולגדלו בתורה על ידי שאלותיו.

מורי ורבי רבי חיים שמואל לופיאן זצ"ל, היה נוהג להכין את שיעוריו עם תלמידו הגאון רבי ניסים רביבו זצ"ל, שהיה אז צעיר לימים, וזאת משום שלימוד משותף עם התלמיד גורם ללימוד פורה ומבורך. וכמו כן יבדל לחיים טובים מורי ורבי הצדיק רבי זאב קופמאן שליט"א היה רגיל גם כן להכין את החבורה השבועית עם ידידי הגאון רבי ניסים רביבו זצ"ל.

ויעקב אבינו שהבין את כוונת המלאך שפגע בו דווקא בכף ירכו, רצה לבטל את האחיזה של כוחות הטומאה מן הקטנים, כדי שלא תיפגע התורה הקדושה, ועל כן תיקן את מצות גיד הנשה, אשר יש בה תיקון וסגולת שמירה על תורת צעירי הצאן המחזקת את הרבנים ומקיימת את העולם.

חיים בפרשה

"ויהרגו כל זכר ואת חמור ואת שכם בנו הרגו". (לד. כה)

קשה; למה יהרגו מי שלא חטא? ועוד למה לא הקדימו בבעל עבירה תחילה? אכן הנה בני יעקב לא היה בדעתם להרוג אלא בעל עבירה, אלא שכל בני העיר רצו לעמוד בפרץ כנגדם לבל יהרגו מלכם, אשר על כן הרגום מדין 'רודף'.
והוא אומר "ויהרגו כל זכר". ובזה השיגו להרוג את חמור ואת שכם, וזולת זה לא היו יכולין לנקום נקם מהמחוייב להם מיתה.
עוד טעם שהרגו כל בני העיר, לצד שהם היו בעזר שכם לגזול דינה, ובני נח מחוייבים מיתה על הגזל, אבל על העריות אין חיוב כי דינה לא היתה אשת איש.

מן המעיין

"זיוותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר". (לב. כה)

לפירושו של רש"י שהוא שכח פכים קטנים וחזר עליהם, ושואלים העולם על איזה פכים מדובר כאן?

בספר "פנינים יקרים" מבאר זאת על פי דברי המשנה במסכת נגעים (יב. ה) "וצוה הכהן ופנו את הבית (בטרם יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית). ואפילו חבילי עצים, ואפילו חבילי קנים, דברי רבי יהודה".

"אמר רבי מאיר, וכי מה מטמא לו? אם תאמר כלי עצי ובגדי ומתכותיו, מטבילין והן טהורים! על מה חסה התורה? על כלי חרסו, ועל פחו, ועל טפיו. אם כך חסה התורה על ממונו הבזוי, קל וחומר על ממונו החביב. אם כך על ממונו, קל וחומר על נפש בניו ובנותיו. אם כך על של רשע, קל וחומר על של צדיק".

אם כך, הוקשה לחז"ל, הכיצד נשאר יעקב לבדו ולא חס על נפשו, שהרי אסור לתלמיד חכם לצאת יחידי בלילה ואנו למדים קל וחומר מפכים קטנים שחסה תורה עליהם?

ועל כך התירוץ הוא: "שכח פכים קטנים" - יעקב אבינו שכח את הקל וחומר מהפכים הקטנים שהתורה חסה עליהם, וקל וחומר על נפש הצדיק.

"ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות על כן קרא שם המקום סוכות". (לג. יז)

דרך בני אדם לקרוא שם לביתם ולמקום ישובם על שם בני אדם ולא על שם הבהמות. ואם כן מדוע יעקב אבינו קרא למקום סוכות על שם הסוכות שהכין לבהמותיו?

אכן, מבאר רבינו יאשיהו פינטו זיע"א בספרו "כסף מזוקק", כי יעקב אבינו ע"ה בא ללמדנו יסוד גדול בעבודת השי"ת, בזה שקרא לבהמות שלו - שהיו עושרו ונכסיו בשם 'סוכות'.

והיסוד הוא שהאדם תמיד צריך לזכור שחיי ונכסיו הגשמיים הם זמניים ועראיים, כמו הסוכה שבונים אותה לשבעה ימים בלבד. ועל האדם לדעת שהכסף אין בו ממשות כלל, כמו שהמציאות מוכיחה שהעושר והתהילה חולפים להם ברגע אחד. הדבר היחיד שנשאר לאדם לנצח, זה לימוד התורה ומעשים טובים המלווים אותו לעולמי עד.

מסילות לאמונה

פרקים במסילות ישרים וארחות צדיקים

'איפה אתה פוגש את הקדוש ברוך הוא במהלך היום?'

את המשימה המיוחדת הזו הטיל הגאון הצדיק רבי יעקב גלינסקי זצ"ל, על קבוצת תלמידים שהתכנסה מידי מוצאי שבת קודש בביתו בחשאיות מוחלטת, לעבודה תמימה בזיכרון המידות שתכליתה; פגישה עם הקדוש ברוך הוא.

בכל שבוע היה מטיל רבי יעקב גלינסקי משימה אחת או יותר על הקבוצה החשאית, ובשבוע הבא היה בודק כיצד התקיימה המשימה בפועל. אז כאמור אחת המשימות היתה לבדוק היכן אתה פוגש את הקדוש ברוך הוא במהלך היום?

רבי יעקב האמין שיש לכל אחד להבחין בקב"ה במהלך חייו. עליו לרשום לעצמו את הפעמים שבהם הוא ראה את אבא שבשמים משגיח עליו. משימה כה פשוטה, לכאורה, שכאשר היא מתבצעת בפועל - מגלה האדם עד כמה הוא היה עיוור.

המשימה השנייה היתה כרוכה ואדוקה במשימה הראשונה; ראית את הקדוש ברוך הוא? ראית שהוא איתך? עכשיו תגיד לו תודה. לנהג האוטובוס אתה אומר תודה בסוף הנסיעה? ומה עם רבוננו של עולם, לא מגיע לו תודה?

והלאה;

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מידי שנה בשנה נוהג היה רבי הדאן זיע"א, לאפות מצות לקראת חג הפסח, ביום שלפני ערב פסח. הרב בעצמו היה אופה את המצות ולא סמך על שום אדם אחר. חומרה נוספת היתה נהוגה בידיו, להביא אל המאפיה את הכלים שלו עבור אפיית המצות, ולא להשתמש בכלים של המאפייה, וזאת מכיון שכשרות המצות היתה בראש מעייניו.

בכל שנה גם באותה שנה, סיכם רבי הדאן זיע"א, עם בעל מאפיה בשם בן אוחתא, שהוא יבוא לאפות אצלו מצות שלפני ערב פסח. ביום המיועד הגיע רבי הדאן עם כל הכלים, הקמח, המים, המערוך ושאר הכלים למאפיה כדי לאפות מצות. אולם כשהוא הגיע למאפיה, הבחין למרבה הפלא, שהתנור כבר תפוס על ידי מישהו אחר שאופה בו את המצות.

הרב הצטער על כך מאד, שהרי הוא כבר סיכם עם בעל המאפיה, והוא לא עמד בדיבורו. צערו של הרב גבר, כאשר נלגד עיניו עמדה משפחתו הגדולה והעניים שסמכו עליו שיחלק להם את המצות לקראת ליל הסדר, והנה מחר כבר ערב חג הפסח. ניגש הרב לבעל המאפיה וקבל בפניו על כך. אך בעל המאפיה השיב לו באדישות: "היום יש לחץ. אולי כבוד הרב יבוא אחר לאפות את המצות..."

שמע רבי הדאן זיע"א את הדברים, ויצא מהמאפיה בלי אומר ודברים. הוא עוד לא הרחיק לכת, והנה פרצה אש גדולה במאפיה וכל המאפיה עלתה באש. התנור, הכלים והמצות - הכל נשרף והפך למאכולת אש.

סמיכות המקרים הבהירה מיד לבעל המאפיה כי הפגיעה בכבוד התורה, עלתה לו ביוקר. בעוד המאפיה עולה בלהבות אש, הוא רץ מיד אחרי הרב, וביקש את סליחתו. בנוסף הוא הבטיח לרב, כי מהיום והלאה יעמוד תמיד בדיבורו, ויהי מה. לאחר שרבי הדאן זיע"א סלח לבעל המאפיה, האש כבתה מיד, עד שלא ניכר שאך לפני זמן קצר התחוללה כאן שריפה.

על פי המסופר, גם המצות שבתוך התנור לא נשרפו כלל! כך גדול הוא כוחם של הצדיקים משרתי עליון. [ספר "שנות חיים"].

כשמו"ר שליט"א, סיפר את המעשה בפני תלמידיו הי"ו, הוא הוסיף ואמר: "בכל פעם בה אנו עוברים ליד המאפיה הזאת, אנו נזכרים בנס שהתרחש במקום הזה".

כלכלית ומדינית חייבים להיות מעודכנים.

מה עשו הוריי? למרות שלא היה להם כסף, הם עשו מנוי לעיתון חרדי 'טאגבלאט'. לפנות ערב היו הנשים נאספות בביתנו ואמי הקריאה להם את החדשות.

יום אחד אמא שהתה במטבח, קילפה תפוחי אדמה, והמחלק זרק את העיתון. בעמוד הראשון דווח על השלמת בנייתה של ה'טיטאניק' והכנות למסע הראשון והיחיד שבו כידוע טבעה הספינה למצולות ים. התמונה התנוססה לרוחבו של העמוד הראשון.

פתאום הגיעה איזו שכנה, ראתה את העיתון המקופל ונכנסה למטבח בזעקה; 'אנייה התהפכה, בטח היא היתה עם נוסעים, ואת כאן עומדת ומקלפת תפוחי אדמה?'

אמא לא הבינה מה קרה. הם רצו אל העיתון ואז התברר; העיתון המגולגל והמקופל גרם לתעתוע ראיה. כשפתחו אותו והניחו אותו ישר - ראו שהכל בסדר; פשוט הסתכלו הפוך על התמונה הישרה.

וכמה פעמים בחיים אנו רואים תמונה ישרה? אבל פשוט הפוך.

כשמגדלי התאומים קרסו, כשאוטובוס מתהפך, כשצונאמי מכה ביפן, מישהו מפסיק לקלף תפוחי אדמה? והרי אם השכנה היתה צודקת וראו בעלון אנייה טובעת היו השתיים יושבות ומקוננות!

ואיפה אנחנו?

הכל כאמור ענין של מבט נכון, וכיצד רוכשים מבט נכון וישר על החיים? על ידי לימוד מוסר, תיקון המידות והעולה על כולנה; חיזוק האמונה בבורא העולם.

אמרתם לו תודה? הודיתם לו מספר פעמים ביום? עכשיו אל תעצרו, תבקשו ממנו הלאה, שיתן עוד!

לאה אמנו, ילדה את יהודה. ותאמר עתה אודה את ה'. ומה כתוב אחר כך מיד? "ותעמד מלדת". מה הקשר בין שניהם? מדוע היה צריך אחר כך את הדודאים?

אלא שאנחנו לומדים מזה שלא אומרים לבורא העולם; נגמר. אני כבר מסתדר לבד. תבקשו עוד; רבוננו של עולם תעזור לי עוד גם בדברים אחרים!

ההסתכלות של רבי יעקב גלינסקי על החיים היתה הסתכלות מוסרית, ולתלמידיו הרבה להנחיל את עבודת האדם על תיקון המידות הרעות. לכל אחד יש תבילה של מידות שאותה הוא נדרש לתקן; האחד חש בצורך עמוק לעבוד על מידת הכעס השוכנת בו, חברו דווקא רגוע מאוד אך חש בצורך לעבוד על מידת העצלות שקבעה את משכנה בלבו. כל אחד ומידותיו שלו.

'האדם, אמר רבי יעקב, נברא עם נסיונות שונים. אבל שורש הכל הוא אמונה. מי שהוא בעל אמונה אינו יכול להיות מושחת. איך אתה יכול להתגאות אם אתה מאמין שהקדוש ברוך הוא נותן את הכל? שייך בכלל לקנא במישהו? מידת האמונה נלחמת בכל המידות הרעות.

המבט הנכון הוא המבט המוסרי, שיהודי חייב ללמוד לתקן את המידות במשך כל ימי חייו. ללמוד להסתכל נכון על החיים. מי שמוסתכל במבט נכון וישר על החיים, הוא יהיה מאושר.

וכדרכו בקודש היה לו מעשה אמיתי שחידד את המסר:

הכל התחיל בעיירה אחת קטנה, קירייניק.

בעיירה זו האנשים החלו לקרוא עיתונות חילונית, טענו שבשעת חרום ומהפכה

